

περί Ἀγίου Ὁρους ἱστορικὴν καὶ βεβαίαν ἐμὴν ἀφήγησιν, τὸ δὲ, ὡς ψευδολογῶν τάχα ἐξαγγέλλων ἐνταῦθα ρήματά τε ἂν δέσποτα καὶ πράγματα παντάπασιν ἀνθελληνικά, διαβάλλομαι, συκοφαντοῦμαι καὶ λίαν ἀγνωμόνως κατακρίνομαι αὐθις ὑπὸ τινων, ἢ μὴ βουλομένων, ἢ μὴ δυναμένων, ἐκ πωρώσεως καὶ πάντως ἐξ ἀπορρήτων λόγων ἕνεκα, ν' ἀντιληφθῶσι καὶ οὕτως νὰ διαγνώσῃ τὴν ἐν ἧ διατελεῖ οὕσα ἀκροσφαλεστάτη καὶ σοβαρᾶ καταστάσει ἡ πατρίς αὕτη ἱερὰ κιβωτός καὶ ἐθνικὴ Ἀκρόπολις τοῦ ὑπεργήρου Ἀθῶ, καὶ ὁπόσῃν περαιτέρω δυσκολίαν ἔχοντα καὶ ταραχὴν τὰ ἐκεῖ πράγματα τῇ προδοτικῇ (;) μὲν τοῦ πρόσθεν καὶ νῦν πατριάρχου Ἰωακείμ πολιτείας, τῇ ἐπιμέμπτῳ δὲ πολλῇ ἐνίων αὐτόθι ἀστρογία, οὐχ ἥττον δὲ καὶ τινων κατὰ καιροὺς ἐνταῦθα ἐντέλει ὄντων ἀβελτηρία καὶ τῇ, τέλος πάντων, ἀντιχριστιανικῇ καὶ δαιμονιώδει ἀπληστία, ἀκολασία τῶν ἀπὸ τοῦ Βορρᾶ εἰσπηδησάντων δίκην ἀγρίων μονιῶν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τοῦτον τοῦ Κυρίου παντοίων προπαγανδῶν. Ἐντεῦθεν οὖν προτρέπω καὶ παρακαλῶ τὴν τοῦ «Αἰῶνος» ἀξιοτίμον σύνταξιν, ἵνα, εἴπερ τῶντι τοῦτο ἐστὶν ἀλήθεια, ἵνα δηλώσῃ, τίς ἐστὶν ὁ γράψας τὴν ἐν λόγῳ ἐπιστολὴν, καὶ ποῦ, καὶ πότε καὶ εἰς τίνα αὐτὴ ἐνταῦθα ἀπεστάλη, πρὸς ἄρσιν μὲν πάσης περαιτέρω φιλονικίας, πρὸς καταστολὴν δὲ τῆς πολλῆς ἐνίων γλωσσαλγίας καὶ κουφότητος καὶ κακότητος, ἅπερ, σατανικά σπερμολογήματα, ὥσπερ ἔοικε, περὶ ἥκιστα ἐλαχίστου κρίνω· διότι ἡ ἀλήθεια, διότι ἡ μεγαλοφροσύνη καὶ, καθ' ὅλου εἰπεῖν, ἡ ἀρετὴ, εἰ καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἐπικαλύπτονται τοῖς πολλοῖς μελανοῖς καὶ χειρίστων καὶ πονηρῶν πέπλοις, ὅμως, ἐπὶ τέλους, ἀδύνατόν ἐστιν ὅλως, κατὰ τὸν ἀπαραγράφτον τῆς ἁρμονίας τοῦ ἡθικοῦ κόσμου νόμον, νὰ μὴ ἀναφανῶσι καὶ ἀνδειχθῶσι σὺν ὅλῃ αὐτῶν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἀειλαμπεῖς καὶ ἐπιστίλβουσαι μεῖζω ἢ ὁ ἄργυρος, μεῖζω ἢ ὁ χρυσὸς καὶ τὸ ἀκτιν.βόλον σελαγίζον φῶς.

Π. Ν. Ρόκκος.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Συζύγου παθήματα. Εἰς τὸν νοῦν τοῦ συζύγου ἔχει καρφωθῆ ἀπὸ τινος ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀξιοτίμος σύζυγος τὰ παίζει καὶ δὲν ἀναμένει παρὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ τὴν συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰς τὸ παιγνίδι. Μίαν Κυριακὴν νομίζει ὅτι ἔφθασεν ἡ κατάλληλος ὥρα καὶ πρὸς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν διακρίνῃ περιπατοῦντα τὸν πτωχὸν ἄνω καὶ κάτω, δίκην φρουροῦ, πρὸ ἐνὸς ξενοδοχείου· ἀπ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖον περιμένει νὰ ἴδῃ τὴν γυναῖκά του ἐξερχομένην μετὰ τοῦ εὐδαίμονος ἐραστοῦ. Ἀπὸ ἡμισεῖας ὥρας ὑφίσταται τὸ συζυγικὸν μαρτύριον· ὅτε ἔξαφνα σοφὴ σκέψις περνᾷ ἀπὸ τὸ κεφάλι του μὲ ὅλο τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο ἐπάνω του, ὡς γὰρ ἐφόρει φορτίον ἀπὸ. . . ξυλοκέρατα, καὶ τὸν παραζαλίζει. . . σκέπτεται ὅτι τῷ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ παρουσία δύο μαρτύρων διὰ νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἔξοδον τοῦ ζεύγους. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρῇ τέτοια ὥρα, περασμένα μεσάνυχτα; Νὰ, κατὰ καλὴν τύχην περνᾷ μία ἄμαξα, φέρουσα ἐντὸς ἑνα ἐργάτην κτίστην εὐρισκόμενον ὀλίγον ἔς τὸ κέφι. Ὁ σύζυγος δὲν διστάζει· σταματᾷ τὴν ἄμαξαν· ἄμαξηλάτης καὶ ἐργάτης καθίστανται πνευματικοὶ του καὶ εἰς τὸ τέλος τέλος καταρτίζεται συμφωνία, δυνάμει τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦνται οἱ δύο, ἐπ' ἀμοιβῇ, νὰ ἀναμένωσι τὴν ἔξοδον τῆς Κυρίας ἵνα βραδύτερον χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ὁ ἀληθινὸς μάρτυς, σύζυγος, λαμβάνει θέσιν ἐντὸς τῆς ἀμάξης καὶ περιμένει. Τεντώνει ἀνήσυχος τὰ μάτια, τ' αὐτιά του· διηνεκές μαρτύριον· κάθετα ἐπάνω εἰς ἀναμμένα κάρβουνα· ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐργάτης χωμένος εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἀμάξης παραδίδεται εἰς γλυκεῖς ρεμβασμούς, διακοπτομένους ἐστὶν ὅτε ὑπὸ μελωδικοῦ λυγκῆς, καὶ σκεπασμένος εἰς τὸ ἐπανωφόρι του· ὁ δὲ ἄμαξηλάτης ρογχαλίζει μακαρίως. Ἐξαφνα ὁ σύζυγος ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ ὥρολόγι του μαζὺ μὲ τὴν ἄλ-

24

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

24

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Α. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 589)

Ἐν τούτοις μερικαὶ ἀρχαῖαι τοῦ σχολείου μαθήτριά δι-
ἰσχύρισθον, ὅτι τὴν εἶδον κατακουκλωμένην ν' ἀκο-
λουθῇ μακρόθεν. Ἡ προσβλητικὴ αὕτη ἀναγνώρισις ὅμως δὲν
ἀπεδείχθη ποτε. Ἡ σκιὰ μιᾶς στήλης προσφύλαξε τὴν Ἀ-
θηναῖδα ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἴδωσι κατατρώγουσαν διὰ τοῦ βλέμ-
ματος τὰς ἀντιπάλους τῆς. Ὅταν δὲ ἡ Κλαίρη στηριζομένη
ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υποκόμητος Ποντὰκ ἐπλησίασε πρὸς
τὸ μέρος, ὅπου ἡ Ἀθηναῖς ἐστέκετο, αὕτη ἀνέμιχθῇ ἐν τῇ

πλήθει καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιὲ ἀδιάφορος
δὲν παρετήρησε τὴν σκευωρίαν. Ἐξηκολούθησε τὸν περίπα-
τόν της μειδιῶσα, χωρὶς νὰ ἔξεύρῃ ὅτι ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ
σκοτώσουν ἄνθρωπον οἱ ὀφθαλμοί, θὰ εἶχεν ἀποθάνει ἥδη ἐν
τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας.

Ἀφοῦ ἡ Σοφία ἐνυμφεῦθη καὶ ὁ δούξ τοῦ Βλιγνὺ ἀνεχώ-
ρησε διὰ τὴν Πετρούπολιν, ἡ ζωὴ τῆς Κλαίρης ἔγινε μονότο-
νος. Ἐφυγεν ἐκ Παρισίων διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πλῆξιν τῆς.
Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀθηναίδος εἶχεν ἐξ ὀλοκλήρου ἐξαλειφθῇ
τοῦ πνεύματός της. Καὶ παρατηροῦσα κοιμωμένην ἡδέως τὴν
βαρόννην Πρεφὸν ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνακλίντρου, δὲν ἐσκέπτετο
πλέον τὰς φιλονικίας, τῶν ὁποίων τὸ σύνθημα εἶχε δώσει
ἄλλοτε ἡ χαριτωμένη αὕτη ξεμυαλισμένη.

Ἡ ἀνοιγομένη θύρα τῆς αἰθούσης ἐξέγειρε τὴν βαρόννην.
Εἶδεν εἰσέρχομένους τὸν Ὀκτάβιον καὶ τὸν σύζυγόν της, καὶ
ἀνορθομένην ζωηρῶς, μὲ ὅλην τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός
της ἀνακτιθεῖσαν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

— Ἀ! μ' ἀφήσατε κ' ἐκοιμήθηκα, ἐφώναξε. Καὶ ἔξακρ-
διζομένη ἀπὸ τὰ γέλοια: Ἐδωπέρα λοιπὸν εἶναι ἡ σὰ σὰ πα-
ραμύθια. Σὰ στήν «βασιλοπούλα μὲ τὴν ρόκα». Ἀλλὰ ποῦ
εἶναι ὁ πρίγκηψ; Μήπως εἴσθε σεῖς βαρῶνες; Ὁχι εἶναι ὁ
Ὀκτάβιος! Θεῖά μου, παρτὸν. . . ὁ ἀέρας σας τᾶκανε ὅλα
αὐτά. Μ' ἐκούρασε. Δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι ὅστ' Παρίσι μὲ
ἀτμοσφαῖρα τέτοιας ποιότητος.

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡ μαρκησία, θὰ συνειθίσθῃς.

σίδαν ἕκαμα πτερὰ· ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἐργάτου, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμό, τὸν μεταχειρίζεται ὡς κλέπτην, ζητεῖ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὰ κλοπιμαία. Ἐκεῖνος ἀγανακτεῖ διὰ τοιαύτην κατηγορίαν, θέλει νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εὐρίσκονται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀλυσσίδα καὶ ὠρολόγι—διότι αὐτὸς πράγματι τὰ εἶχε—ἀλλ' ὁ ἡμιπαράφρων σύζυγος δὲν ἀκούει δικαιολογήσεις, καὶ ἡ ἔρις φέρεται μέχρι τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀττυνομίας.

Ὅταν ἐπανῆθεν εἰς τὸ σπῆτι ὁ σύζυγος ἐπανεῦρε τὴν γυναῖκά του, ἀλλ' εἰς τὸ κρεβάτι τῆς, ἀθωώτατα... καὶ ἐδέχθη μάλιστα σωρείαν ἐπιπλήξεων ζυλοτύπων καὶ βαρυτάτων, διότι τόσο ἐῖχεν ἀργήσῃ ἐξω. Ἐν τούτοις ὁ ἐργάτης προσκληθεὶς εἰς τὸ δικαστήριον νὰ δικασθῇ ἐπὶ κλοπῇ, ἀπελογήθη ὡς ἐξῆς: «ὁ σύζυγος ἐπερίμενε μέσα εἰς τὴν ἄμαξαν, σὰν ὁ διάβολος μέσα σὲ κολυμπίθρα» ἦτο ἐξω φρενῶν ὁ ἴδιος ἀπέσπασε τὴν ἀλυσσίδα τοῦ ἀπὸ τὸ ρωλόγι· τὸ ρωλόγι τοῦ ἔπεσε· τὸ ἐπῆρα διὰ νὰ τοῦ τὸ δώσω· δὲν τὸ ἔδωσα δὲ ἀμέσως εἰς τὸ πείσμα του, ἀφοῦ, ἀφηρημένος, με καταγόρησεν ὡς κλέπτην. Εἶπα ὅτι θὰ τοῦ τὸ δώσω μπροστά εἰς τὸν ἀστυνόμον.» Τὸ δικαστήριον ἀπεδέξατο τὴν ἀπολογία καὶ τὸν ἠθώωσε. Ὁ ἐργάτης ὠρκίσθη νὰ μὴ ἀνακατωθῇ πλέον σὲ τέτοιαις δουλείαις «διότι, λέγει, γελασμένος ἄντρας ἔχει πολλὰ βουρλισιὰ ἐς τὸ μυαλότου.»

Ἐνα μουστάκι. Ἐφημερίς τι; τῆς Νέας Ὑόρκης ἐδέχθη ἐσχάτως 25 τάλληρα· τὸ ποσὸν τούτου εἶναι ἀποτέλεσμα ἐκουσίου πληστηριασμοῦ, εἰς δὲν εἶχον ἐκτεθῇ—ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐμαντεύατε—εἰς μύσταξ! ἀνίκων εἰς ἠθοποιὸν τινα γαλλικοῦ θιάσου. Ὁ κύριος οὗτος ἐσπέραν τινα ἐορτῆς παρεκάθητο μεταξὺ φίλων, οἵτινες ἐθαύμαζον καὶ μυρίας φιλοφρονήσεις ἀπέτεινον εἰς τὸν ὠραῖον μύστακα, μεθ' οὗ εἶχεν αἰφνης ἐπανελθεῖ ἐκ Γαλλίας. Ὁ ἠθοποιὸς, κολακεύμενος,

ἐθώπευεν ὑπερηφάνως τὰς ἄκρας τοῦ ἐγκαυχήματός του· ὅτε αἰφνιδίως τὸ μέτωπόν του: «Βέβαια, λέγει, ὑπερηφανεύομαι πολὺ εἰς τὰ μουστάκια μου, ἀλλὰ τὰ θυσιάζω ἐκουσίως χάριν τῶν πτωχῶν, ἐὰν κάνεις ἀπὸ σὰς μοῦ προσφέρει καλὴ τιμὴ.» Ἡ ἰδέα ἐφάνη φωτεινὴ· ἀμέσως ὀργανίζεται δημοπρασία· αἱ πλειοδοσίαι διαδέχονται ἀλλήλας ζωπρὰ καὶ γοργὰ, μέχρις οὗ κατακυροῦνται οἱ μύστακες εἰς τινα φίλον τοῦ ἠθοποιοῦ ἀντὶ 25 ταλλήρων! Ἡ ἐφημερίς ἐξ ἧς ἐρανίζομεθα τὰ ἀνωτέρω, προσθέτει ὅτι καλὰ θὰ ἦτο ἐὰν ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἐθυσιάζον καὶ αἱ ἠθοποιοὶ τὰς πλεξίδας τῆς κόμης των, καὶ δὲν θὰ ἦτο καὶ μεγάλη ἡ θυσία, διότι αἱ πλεῖσται τὰς πλεξίδας των...θὰ τὰς ἡγόραζον ἀπὸ τοῦς κουρεῖς.

Ἡ κόρη τῆς θυέλλης. Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τολμηροῦ κολυμβητοῦ Βέμπ διὰ τῶν στενῶν τοῦ Νιαγάρρα καὶ τὴν μεταπώλειαν ἄλλων συναγωνιστῶν τοῦ τολμητιοῦ, αἱ ἐπιτόπιοι ἀρχαὶ εἶχον ἀπαγορεύσει τὸ φοβερὸν ἐπιχειρήμα. Ἀλλ' ἂν ἐμποδίσθησαν οἱ παράτολμοι κολυμβηταί, ἡ ἀπαγορεύσις δὲν συμπεριέλαβε καὶ τοὺς ἥρωας ναυτίλους. Καὶ ἰδοὺ ἐκεῖνο ὅπερ ἔγινε μίαν καὶ μόνην φορὰν τὸ 1861, νὰ διέλθῃ πλοῖον τὸν Νιαγάραν, ὅτε ναύκληροι καὶ πλοῖον δὲν ὤφθησαν πλέον ἐπανεληφθῇ καὶ πάλιν, κατασκευασθέντος πρὸς τοῦτο ἰδίου πλοίου, ὅπερ προσφεύστατα ὠνομάσθη ἡ *κόρη τῆς θυέλλης*. Τὸ πλοῖον εἶνε τροχοφόρον, ἔχει δὲ μῆκος 52 ἀγγλικῶν ποδῶν, πλάτος 16 ποδῶν καὶ ἰκανὸν βάθος. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἐπεχειρεῖτο ὁ πλοῦς, συνήχθησαν κατὰ ἐκατοστίας χιλιάδων τὰ πλήθη τῶν περιέργων, δι' ἰδιαιτέρων διασκεδαστικῶν ἀμαξοστοιχιῶν, πανταχόθεν τῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν δευτέραν ὥρ. μ. μ. ἤρχισεν ὁ θεότρελλος πλοῦς· εἰς τὴν στιγμὴν εὐρέθη τὸ σκάφος ἐντὸς τοῦ μανιώδους χοροῦ ὃν αἱ ὑψικόρυφοι δίνει τοῦ καταρράκτου ἀποτελοῦσιν. Ἐστρέφετο

Ὁ βαρῶνος ἐπλησίισε μὲ τὴν ἡσυχον σοβαρότητά του.

— Ἀγαπητὴ μου, ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σας, ὅλα τὰ πράγματα ῥυπῆκαν καὶ ἐγέμισαν ὅλον τὸ φρούριον.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ἡ βαρὼννη μὲ ὕψος βασιλίσσης εὐχαριστημένης ἀπὸ τὸν λαόν τῆς.

— Θέλεις νὰ σοῦ δείξω τὰ δωμάτιά σου; ἠρώτησεν ἡ Κλαίρη τὴν βαρὼννην βλέπουσαν αὐτὴν ὀρθίαν καὶ ἀναποφάσιστον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

Καὶ λαμβάνουσα μικρὸν σάκκον ἐξ ἐρυθροῦ δέρματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔλαμπον τὰ οἰκόσημά της καὶ τὸν ὁποῖον εἰσερχομένη εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ τινος καθίσματος, ἔρριψε βλέμμα ἐκφραστικώτατον πρὸς τὸν σύζυγόν της.

Αὐτὸς, σπεύδων ἐπλησίισε διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ, ἀλλ' αὐτὴ ἀπομακρύνουσα τὸν σάκκον μὲ ζωνρότητα:

— Ὅχι σεῖς, εἶπε, εἰσθε πολὺ ἀφηρημένοι. Καὶ αὐτὸς ὁ σάκκος θέλει προσοχή. Πάρτε τον σεῖς Ὁκτάβιε. Καὶ δευτέραν φορὰν διὰ τοῦ βλέμματος ἔδειξεν εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν μαρκησίαν.

— Ἀγαπητὴ μου, κολακεύομαι πολὺ ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνην σου, ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Πρεφόν. Πηγαίνετε, Ὁκτάβιε, καλὸ παιδί, κάνετε τὴν ἀγχαρείαν. Ἐγὼ μένω μὲ τὴν μητέρα σας.

Ἡ βαρὼννη εὐτυχὴς διότι ἡννοήθη ἔνευσεν εὐμενῶς τῷ βαρῶνι καὶ λαμβάνουσα τὴν Κλαίρην ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐτάρασσε, μένουσα, τὴν συνέντευξιν τοῦ βαρῶνου καὶ τῆς μαρκησίας, τὴν ὁποία εἶχε προπαρασκευάσει, ἐξῆλθε σφυρίζουσα.

Ὁ βαρῶνος σοβαρὸς καὶ σιωπηλὸς ἔκαμε μερικὰ βήματα ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ μαρκησία βυθισμένη ἐντὸς τοῦ ἀνακλίντρον τῆς παρετήρει ἀορίστως ἐνώπιόν της. Ἡ αἰθουσα ἦτο σκοτεινὴ. Τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον εἶχε διατάξει ν' ἀνάψωσι κατὰ τὴν δροσερὰν αὐτὴν ἐσπέραν τοῦ ὁκτωβρίου, ἐσπινθηροβόλει ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκ ροδίνου γρανίτου ἐστία, ἀντανακλῶν τὰς φλόγας τοῦ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Ἡ μαρκησία ἐσκέπτετο ὅτι αἱ εἰδήσεις αἱ κομισθεῖσαι ἐκ Παρισίων ἀπὸ τοῦς Πρεφόν ἦσαν εὐχαριστότεροι ἐκεῖνων, ἃς ἔδωκε τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Μπασελίνος! Καὶ ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ. Ἦδη ὑπεράνω τῆς αἰθούσης, τὸ ζωπρὸν καὶ ἐλαφρὸν βῆμα τῶν διατρεχόντων τὰ δωμάτια νέων ἠκούετο εὐκρινῶς. Ἡ γηραιὰ κατοικία ἐπληροῦτο ἀήθους θορύβου. Καὶ σφυρίγματα, ἀφθεντά ὑπὸ τῆς βαρὼνης ὀπίσω της, ὡς ζῶντα ἔχνη, ἔδονοντο ἐν τῷ κενῷ.

Ἐπὶ τέλους ἡ μαρκησία ἀποσπωμένη ἀπὸ τῶν σκέψεων τῆς, ὤψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπουσα τὸν βαρῶνον ἐνώπιόν της, περιμένοντα τὰς διαταγὰς της, ἐμειδίασε μεγαλοχολικῶς.

— Ἐ καλὰ! ἀνεψιέ μου, εἶπεν, ἔχετε εἰδήσεις νὰ μοῦ πῆτε; Ξεῦρω κατὶ τι καὶ γι' αὐτὸ μὲ βλέπετε λυπημένην...

(ἀκολουθεῖ)